

HET CONTRACT

STELLA GRAY

HET
CONTRACT

STELLA GRAY

Het contract
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Stella Gray
Oorspronkelijke titel: *The Contract*

Omslagontwerp: Stella Gray
Vertaling uit het Engels: Stevie Martens
Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave mei 2022
ISBN 9789403662770
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ZES MAANDEN GELEDEN

BROOKLYN

PROLOOG

IK ZIT STIJFJES IN MIJN STOEL. MIJN HART GAAT TEKEER EN IK probeer niet te veel te denken aan wat er gaat gebeuren. Vorige week had ik een geweldige auditie bij Elite Image, maar toen de dagen voorbijgingen zonder dat ik werd teruggebeld, dacht ik dat ik niet genoeg indruk had gemaakt op de agenten van de casting call... totdat ik gisterenochtend op mijn mobiel keek na mijn yogales en zag dat een assistente van Elite mijn voicemail had ingesproken. Toen ik Elite terugbelde, vertelde de assistente van de CEO dat hij me 'persoonlijk' wilde ontmoeten voor een gesprek. Ik was verbijsterd.

Ik heb de afgelopen twee jaar in LA al heel wat audities voor modellenbureaus gehad, maar het kwam nooit verder dan het standaardantwoord 'bel ons niet, we bellen jou', waarna ik werd afgewezen. *Zou dit dan eindelijk de doorbraak zijn waar ik op wachtte?* vroeg ik me af.

Ik had mijn beste vriend Mateo de afgelopen vierentwintig uur gek gemaakt door diezelfde vraag steeds weer te stellen. Het leek alsof Mateo's carrière van de ene op de andere dag was geëxplodeerd, terwijl ik maar geen vooruitgang leek te kunnen boeken met de mijne. Ik wist dat Mateo een unieke uitstraling had, die de aandacht van mensen trok, maar die had ik ook, en het was niet zo dat ik geen opdrachten kreeg. Het probleem was dat ik het

gevoel had dat ik al jaren niet vooruitkwam.

Ergens had ik de reële mogelijkheid dat een carrière als model misschien niet voor mij was weggelegd al overwogen. Ik had zelfs al naar opleidingen gekeken en een quiz gedaan om te kijken welke carrière het beste bij mij zou passen, maar die wezen allemaal in de richting van een baan in het entertainment of de kunstsector, dus ik hoopte en bad dat het slechts een kwestie van tijd was voor ik iets gevonden had.

En nu sta ik hier dinsdagochtend in het kantoor van Elite, klaar om uit te vinden of dit mijn grote kans is of weer een vals alarm.

Ik zit in een glanzende zwartleren stoel die waarschijnlijk meer kost dan mijn auto en wacht tot Austin Spears aan zijn enorme bureau tegenover me gaat zitten. Ik ben zowel opgewonden als doodsbang en de adrenaline giert door mijn lijf. Het is zo moeilijk voor me om hier aan de Westkust aan opdrachten te komen, dat ik zelfs overwogen heb te stoppen met modellenwerk, maar dit lijkt een goede stap voor mijn carrière te zijn.

Waarom zou de CEO anders een persoonlijk gesprek willen hebben?

‘Mevrouw Moss, het is me een genoegen.’

Spears wandelt met een warme glimlach op zijn gezicht naar binnen en ik krijg direct meer hoop. Ik wil opstaan, maar hij gebaart dat ik kan blijven zitten en geeft me een hand.

‘Ik ben Austin Spears,’ zegt hij, hoewel ik dat natuurlijk al weet. Zelfs als ik nu niet in zijn kantoor was geweest, schreeuwen zijn opvallende designhorloge, parfum en maatpak allemaal *CEO*.

‘Het is geweldig u te ontmoeten,’ zeg ik en ik glimlach terug. ‘U mag me Brooklyn noemen.’

‘Perfect. Zelf geef ik ook de voorkeur aan Austin.’ Hij bekijkt me vluchtig, maar het voelt professioneel.

Ik ben blij dat ik ervoor gekozen heb een zwart jurkje en hakken aan te trekken in plaats van skinny jeans en een bohemian blouse. Hij is gekleed in donker marineblauw en zijn kastanjebruine haar

is perfect achterovergekamd. Als ik zijn hand vastpak, valt het me op dat zijn huid babyzacht is en zijn nagels perfect gemanicueurd zijn. Deze man is gewend aan luxe. Geld. Macht.

Ik huiver als ik eraan denk hoe een contract bij Elite Image mij zo'n zelfde leven zou kunnen geven. Ik heb me uit de naad gewerkt om een fatsoenlijk contract te krijgen, om mijn gezicht te laten zien en grotere opdrachten te boeken dan de opdrachten die ik in Chicago kreeg. Ik ben hier klaar voor.

Hij leunt tegen de rand van zijn bureau met zijn handen voor zich gevouwen, maar zijn neutrale gezichtsuitdrukking verraadt niets.

'Laat ik beginnen te zeggen dat we erg onder de indruk waren van je auditie,' zegt hij. 'Je hebt iets mysterieus en ondoordringelijks. We zien veel buurmeisjestypes en wannabe runway modellen, dus het is verfrissend om eens iets anders te zien.'

Ik lach met hem mee, maar mijn hart maakt een sprongetje door het compliment. 'Bedankt. Ik probeer gewoon mezelf te zijn.'

'Nou, het werkt goed,' zegt hij en hij leunt naar voren.

'Het zit zo, we zijn een grote campagne aan het opzetten met Maxilene. Ik ga ervan uit dat je bekend bent met het bedrijf?'

'Natuurlijk. Ze zijn een van de grootste cosmeticabedrijven ter wereld,' zeg ik met een knikje en mijn hart begint sneller te kloppen. 'Ze staan op reclameborden, hebben afdelingen in elk warenhuis en zijn internationaal enorm aanwezig. Ik gebruik zelf enkele van hun producten.'

'Dat is perfect,' zegt Austin. 'We vinden namelijk dat jij het ideale gezicht voor hun campagne zou zijn, Brooklyn.'

Hij loopt naar de andere kant van het bureau en gaat op zijn stoel zitten.

Mijn hart klopt nu zo snel dat ik nauwelijks kan ademen. Een contract met Maxilene zou de rest van mijn carrière bepalen.

'Dat is geweldig om te horen,' weet ik uit te brengen.

Austin vouwt zijn handen samen. 'Natuurlijk hebben we nog

honderd andere meisjes die ook een goede match zouden zijn. Meisjes die we al vertegenwoordigen. Dus...'

Hij kijkt aandachtig naar me om mijn reactie te bepalen, die ik moeilijk kan verbergen. Mijn aanvankelijke opwinding slaat om in verwarring en onzekerheid, en het kost me moeite om dat niet van mijn gezicht af te laten lezen. Het idee van een contract bij Elite verdwijnt en maakt plaats voor het gezegde 'als het te mooi is om waar te zijn, dan is het dat waarschijnlijk ook.'

Toch probeer ik te blijven glimlachen. 'Waarom heb je het dan tegen mij gezegd? Ik bedoel, het heeft geen zin om bescheiden te zijn – ik zou dolgraag voor je werken, maar het klinkt alsof je al hebt wat je nodig hebt. Is er een andere reden voor dit gesprek?'

'Misschien,' zegt Austin. 'Maar dat hangt volledig van jou af.'

'Oké.... Kun je een beetje specifieker zijn?'

In deze business worden modellen regelmatig schaamteloos behandeld. Ik zou inmiddels gewend moeten zijn aan de ups en downs, maar dit is het raarste aanbod dat ik ooit heb gehad. Hij is me echter nog steeds aan het beoordelen en houdt zijn hoofd schuin, alsof hij iets overweegt. Door de glinstering in zijn ogen vermoed ik dat er veel meer achter zijn beslissing zit dan alleen mijn gezicht.

'Ik zag op je cv dat je veel werk in Chicago hebt gedaan,' zegt hij.

Ik knik en frons mijn wenkbrauwen. 'Dat klopt. Ik begon met werken toen ik nog op de middelbare school zat, dus bleef ik een paar jaar dicht bij huis.'

'Heb je ooit de kans gehad om bij KZ Modeling te werken?' gaat hij verder.

Ik kijk hem wantrouwig aan. Ik weet niet zeker hoe ik daar antwoord op moet geven. Natuurlijk had ik het idee dat ik een contract ging tekenen bij KZ tijdens die ene nacht met Luka Zoric, maar dat was niet goed voor me afgelopen. Maar ik wil echt een contract bij Elite, dus dat kan ik allemaal niet vertellen, want dan

zou ik ontzettend naïef klinken.

Ik verbuig de waarheid een beetje. 'Ik had de mogelijkheid me te laten vertegenwoordigen, maar ik wees die kans af zodat ik hier kon komen. Ik wilde mijn horizon verbreden. Nieuwe plaatsen zien.'

Zijn wenkbrauwen schieten omhoog, hij leunt achterover in zijn stoel en knikt. 'Waarschijnlijk maar goed. Je bent ontkomen aan een vervelende situatie.'

'Ja.'

Ik weet dat hij verwijst naar het prostitutieschandaal dat KZ op zijn grondvesten deed schudden, maar ik hoef of wil niet in detail treden of deelnemen aan roddels over de industrie.

'Hoe denk je nu over ze?' gaat hij verder. 'Hebben ze hun naam gezuiverd?'

Ik haal mijn schouders vragend op. Waarom denkt hij dat ik dat zou weten? Mijn enige ervaring met KZ Modeling bestaat uit de onenightstand die ik jaren geleden met Luka had, waarin hij valse beloften over een contract maakte om mij in zijn bed te krijgen. En daar ligt het begin en het einde van mijn interactie met KZM.

Naar verluidt hebben de Zorics onlangs ontzettend hun best gedaan om hun publieke imago op te poetsen, te beginnen met een naamsverandering en rebranding-campagne. Luka mag dan een eikel zijn, ik zie hem of zijn familie niet doorgaan met mensenhandel nu hun vader in de gevangenis zit. Ik weet zeker dat ze er alles aan doen om daar niet bij betrokken te raken.

'Ze lijken oprecht hun best te doen,' zeg ik. 'Maar natuurlijk ken ik niet alle details.'

Austin houdt zijn hoofd weer schuin. 'Natuurlijk.' Hij haalt een papier uit een map op zijn bureau en legt het omgekeerd op zijn bureau. 'KZ Modeling, of eigenlijk moet ik *Danica Rose Management* zeggen, is op het moment uiterst kwetsbaar. Door alle slechte pr en de modellen die hun contracten verbreken, hebben ze moeite hun hoofd boven water te houden. In feite was

hun rendement in het eerste kwartaal ronduit bedroevend. Maar ik weet zeker dat je dat allemaal al gehoord hebt.'

'Dat klopt,' geef ik toe. 'Hoewel de meerderheid van de modellen blij was om te tekenen bij Danica Rose onder nieuwe voorwaarden. Ik denk dat ze er uiteindelijk wel bovenop komen.'

Austin haalt zijn schouders op. 'Wie zal het zeggen. Hun toekomst is erg onzeker. Zo onzeker dat een ander bureau ze nu zomaar zou kunnen opkopen. Denk je niet?'

'Het is mogelijk,' zeg ik vaag.

De waarheid is dat ik het niet echt weet. Het is niet mijn gewoonte om mijn tijd te besteden aan het peinzen over de financiële gezondheid van de modellenbureaus in mijn woonplaats. Ik heb geen idee waarom Austin hier met me over praat. Ik heb absoluut geen connecties met de Zorics. Maar hoe vreemd dit interview ook is, ik wil niet onverschillig overkomen.

'Is deze opkoop iets waar Elite geïnteresseerd in is?' vraag ik en ik bestudeer zijn gezicht aandachtig.

'Het is mogelijk,' imiteert hij wat ik net zei. Hij staat op en loopt naar de grote ramen, met uitzicht op de Hollywood Hills, waarna hij nonchalant heen en weer begint te lopen, alsof dit hele gesprek niets voorstelt. Maar ik weet dat mijn eerdere opmerking een schot in de roos was, dat is overduidelijk. 'Zou je nog steeds een contract bij ze kunnen krijgen?'

Mijn hart begint weer sneller te kloppen. 'Misschien, maar eerlijk gezegd zou het niet zoveel zin hebben. Ik woon nu in LA en ben niet van plan om snel terug naar Chicago te verhuizen.'

Austin fronst en draait zich naar me om. 'Dat is jammer. Ik zie iets speciaals in jou, en als je je een weg terug baant naar KZ – ik bedoel Danica Rose – en waardevolle informatie verzamelt... informatie die gebruikt kan worden bij een overname... dan ben je niet meer alleen speciaal. Je zou *Maxilene speciaal* zijn.'

Ik krijg de kans niet om zelfs maar een antwoord te overwegen, want hij praat meteen verder. 'Elite neemt Danica Rose met of

zonder jouw hulp over, Brooklyn. Maar het gaat soepeler, sneller en pijnlozer als iemand van binnenuit informatie kan geven. Vooral als we in staat zijn om ze een *weloverwogen* aanbod te doen.'

Ik frons. 'Ik...'

'Ik heb je CV gelezen,' onderbreekt hij me en hij loopt naar me toe. 'Kom op. Je bent al jaren op zoek naar je doorbraak. Je zou nu al nationaal bekend moeten zijn. Je hebt het uiterlijk, de ervaring en de juiste houding. Laat ons je helpen. Een gezicht als het jouwe is er een waar DRM een tweede blik op werpt.'

Hij schuift het papier naar me toe en ik kijk ernaar. Het is een korte samenvatting van de Maxilene campagne... met een hoop dollartekens erbij. Ik richt mijn blik op Austin en zie dat hij naar me lacht alsof hij al die tijd al heeft geweten dat ik zo'n mooie kans niet kan laten schieten.

'Ga je terug naar je oude bureau een blijf je voor altijd een niemand, Brooklyn, of ga je eindelijk naam maken? Zeg me dat je het doet.'

Nee, ik wil niet terug naar mijn vorige bureau. Ik ben dat lang geleden ontgroeid. Ik wil meer. Ik wil iets groters. Iets beters.

Ik wil Maxilene.

Ik schuif het papier terug naar hem toe, ga staan en strijk de voorkant van mijn jurk glad. Daarna hef ik mijn kin op en probeer ik niet op mijn geweten te letten. Daar is later nog genoeg tijd voor.

Ik heb mijn besluit genomen.

Ik glimlach koeltjes naar hem en zeg: 'Ik zal zien wat ik kan doen.'

— LUKA —

HOOFDSTUK 1

ZE HEEFT ME VERRADEN. MIJN VRÓÚW HEEFT ME VERRADEN.

Terwijl ik door de suite storm met mijn handen op mijn slapen, draait mijn maag zich om bij de gedachte aan het verschrikkelijke bericht dat ik vanochtend van Monica Shore ontving. Ik blijf er maar aan denken wat het betekent. Brooklyn heeft de hele tijd tegen me gelogen en nu ben ik op huwelijksreis met een bedrieglijke, achterbakse leugenaar die van plan was om mij en mijn familie te verraden aan Elite Image.

Ze zijn niet alleen de concurrentie – ze zijn de aartsvijand van ons bureau. Al jaren monopoliseert Elite het toptalent in de modellenindustrie. Zonder er echt moeite voor te hoeven doen halen ze nieuwe klanten binnen en ze kapen de best verdienende modellen bij andere bedrijven weg zodra ze daar de kans voor krijgen. Nu hebben ze hun zinnen gezet op DRM en ik weet dat ze er alles aan zullen doen om ons uit te kopen. Het is geen geheim dat ons bureau het moeilijk heeft, maar het voelt nog steeds als een mes in mijn rug dat mijn vrouw van plan was mijn bedrijf te verraden aan hun verachtelijke CEO Austin Spears.

Ik weet niet wat me woedender maakt: dat ik dit niet zag aankomen of dat ik gevoelens voor Brooklyn begon te krijgen. Ik zie nu in ieder geval wel in dat ik een idioot ben, zeker als je bedenkt dat ik al veel vrouwen heb gehad en precies weet hoe ze

reageren als ze erachter komen wie ik ben en wat ik voor ze kan doen. Ik had beter moeten weten.

Uiteindelijk is er één ding zeker: mijn hart en beoordelingsvermogen zijn niet te vertrouwen. Ik heb de integriteit van mensen nog niet vaak hoeven bepalen en dat is blijkbaar te merken. Brooklyn deed alsof ze een goed mens was, maar ze is niets meer dan een zelfzuchtige manipulator.

Ik probeer mezelf eraan te herinneren dat ik zelf ook geen heilige ben en ik dus eigenlijk niets mag zeggen. Ik heb zeker seks gehad met vrouwen voor mijn eigen doeleinden, maar het verschil tussen mij en mijn vrouw is dat Brooklyn kwaadaardig genoeg was om alles te doen wat in haar macht lag om mij echt iets voor haar te laten voelen. Ík heb in ieder geval nog nooit geprobeerd vrouwen zo te misleiden dat ze gevoelens voor me kregen. Ik maakte altijd duidelijk dat ik niets anders verwachtte dan een goede wip en wat discretie achteraf en dat pakte altijd goed uit.

Nu zit ik echter gevangen in deze decadente Parijse huwelijks-suite met de laatste vrouw bij wie ik nu wil zijn. Ik had me nooit voor haar moeten openstellen. Ik kan haar niet eens aankijken, ook al voel ik dat ze haar ogen op me gericht heeft en blijft ze maar snikken, alsof ze tranen probeert in te houden. Meer manipulatie, daar ben ik zeker van. Vrouwen maken altijd goed gebruik van hun tranen. Daar ben ik nog nooit ingetrapt en dat gaat nu zeker ook niet gebeuren.

‘Luka, alsjeblieft,’ zegt ze, haar stem vol emotie. ‘Ik wilde er niet mee doorgaan, dat zweer ik. Ik heb het contract vernietigd; ik was niet van plan me aan mijn deel van de afspraak te houden.’

‘Hmm.’

Ik weiger daarop te antwoorden en ga verder met het verzamelen van de spullen die ze in de slaapkamer heeft liggen. Brooklyn volgt me en blijft zich verontschuldigen, maar ik luister nauwelijks.

Ze heeft nu al vijf keer hetzelfde gezegd, op vijf verschillende manieren, maar het bewijs staat zwart op wit. Een contract tussen

Elite Image en Brooklyn Moss, waarin ze een goed aanbod kreeg – waaronder een lucratief modellencontract en een deal om met Maxilene te werken – om El te voorzien van informatie die hen zou helpen bij een overname van Danica Rose Management. Die klootzakken denken echt dat ze ons kunnen uitkopen.

En Brooklyn hoefde geen twee keer na te denken voor ze met hen in zee ging.

Ik storm terug naar de zitkamer van de suite en laat haar schoenen, kanten ondergoed, juwelen en andere spullen in de open koffer vallen die ik eerder al tevoorschijn had gehaald en naast de bank had gelegd. Dan loop ik terug naar de slaapkamer voor haar kussen en een deken. Ze moet er de komende week maar genoeg mee nemen dat ze op de bank slaapt. Alleen.

Brooklyns stem schiet omhoog als ik het beddengoed op de bank gooi. ‘Stop even en luister naar me, alsjeblieft! Ik heb ze máánden geleden ontmoet, voordat er iets tussen ons gebeurde.’

Ik kijk haar eindelijk aan en merk dat mijn hart wild tekeergaat. We hadden het samen zo goed kunnen hebben. Ik weet nu hoe het voelt als ze met haar lippen aan mijn lul zuigt. Dat ze ervan houdt als ik haar dikke, glanzende haar tussen mijn vingers laat glijden en eraan trek als ik haar van achteren neem.

Fuck. Ik schud mijn hoofd en kijk weg.

Ze rent naar de open haard, laat zich op haar knieën vallen en begint het as te doorzoeken. Ondanks mijn woede ben ik nieuwsgierig en ik werp een vluchtige blik op haar.

‘Ik heb het contract verbrand,’ ratelt ze. ‘Ik gooide het in de open haard, stak hem aan en verbrandde het.’

‘Het maakt niet uit,’ zeg ik. ‘Dat was alleen jouw kopie.’ Brooklyn kijkt naar me op, met haar handen nog steeds begraven in de as.

‘Wat? Ik heb dat verdomde ding nooit ondertekend en ik kan het bewijzen.’

Mijn mond is droog, maar ik slaag erin te antwoorden: ‘Dus

je hebt dat contract maandenlang bewaard en toen gewacht tot na ons huwelijk om te beslissen of je me zou verraden of niet. Wat respectabel van je.'

Het feit dat ze gewacht heeft, maakt alles nog erger. Ik bouwde wekenlang een band met haar op en al die tijd had ze het contract in haar bezit en probeerde ze uit te zoeken welke van haar opties haar het meeste voordeel zou opleveren. Het is duidelijk dat ze nooit echte gevoelens voor mij heeft gehad. Zelfs niet op onze trouwdag – die meer voor me betekende dan ik ooit had verwacht.

'Luka, ik heb het contract verbránd! Ik ben niet loyaal aan Elite, maar aan jou – ik wil bij jou zijn.'

Ze kijkt me wanhopig aan, maar mijn blik blijft koel en staalhard.

'Met jou trouwen is de grootste fout die ik ooit heb gemaakt,' zeg ik, en ik zie dat ze terugdeinst alsof ik haar een klap heb gegeven. Goed zo. Ik wil dat ze meer pijn heeft dan ik nu heb.

Ik was zo trots dat deze slimme, gedreven, oprecht vriendelijke vrouw in het wit gekleed naar het altaar liep om mijn levenspartner te worden. Maar ze heeft me bespeeld. Mijn eigen familie heeft al een aantal rottige streken met me uitgehaald, maar niets is hiermee vergelijkbaar. De schok van het verraad, het gevoel overrompeld te worden door iemand die zo dicht bij je staat, en alleen maar om er zelf beter van te worden. Ik had een zwakke plek voor Brooklyn en die heeft ze tegen me gebruikt.

Ik schud mijn hoofd, loop de slaapkamer in en sla de deur achter me dicht.

Als ik mijn trouwring van mijn vinger trek, gaat de deur open, maar Brooklyn blijft in de deuropening staan.

'Hoe is Monica überhaupt aan een kopie van het contract gekomen, Luka? Er klopt iets niet.'

Ik haal mijn schouders op en leg de ring op het dressoir. 'Het kan me niet schelen en het doet er ook niet toe.'

Ze klemt haar handen samen. 'Het doet er wel toe. Als Elite

niet van mij krijgt wat ze willen, gebruiken ze iemand anders om hun doel te bereiken. Misschien is zij hun nieuwe spion wel. Heb je dat nog niet overwogen?’

Wow, ze probeert de schuld meteen af te schuiven op de eerste persoon die ze kan vinden. Hoe heb ik Brooklyns karakter ooit zo verkeerd kunnen inschatten?

‘Niet dat het jou iets aangaat, maar Monica en ik kennen elkaar al heel lang,’ grom ik. ‘Ze heeft het al goed voor elkaar bij Elite, dus ze kunnen haar niet beïnvloeden om hun vuile werk te doen. En daarnaast is ze een vriendin. Ze heeft alleen het beste met me voor. In tegenstelling tot mijn vrouw.’

Vrouw. Wat een verdomd bitter, lachwekkend woord. Ik ben zo klaar met Brooklyn Moss.

Het liefst zou ik deze kamer uit willen lopen en een vliegtuig terug naar Chicago willen nemen, zodat ik me op mijn werk kan storten en haar volledig buiten kan sluiten, maar in plaats daarvan moet ik een twee weken durende huwelijksreis naar Parijs doorstaan, die het begin van onze toekomst samen had moeten vormen. Deze vakantie had iets moeten betekenen.

Nu is het gewoon een gevangenisstraf.

Brooklyn loopt naar de tafel naast de bank, pakt haar mobiel en loopt terug naar de deuropening van de slaapkamer. Ze scrolt, tikt op het scherm en houdt de mobiel vervolgens voor mijn gezicht zodat ik kan zien wat ze aan het doen is.

Ze is Elite aan het bellen.

‘Ik heb je gezegd dat ik klaar met ze ben,’ houdt ze vol. ‘En nu ga ik het bewijzen.’

Ik kijk onbewogen toe hoe ze een bericht achterlaat voor Austin Spears, waarin ze hem vertelt dat hun deal niet doorgaat en dat ze niet langer geïnteresseerd is in wat ze besproken hadden. Het doet er niet toe, mijn besluit staat al vast. Ik draai me om en loop naar de badkamer om haar toiletartikelen te pakken. Brooklyns ogen glinsteren van de tranen als ik ze op de bank laten vallen.

‘Wat is dit allemaal?’ vraagt ze.

‘Jouw slaapkamer voor de komende twee weken,’ zeg ik nors.

‘Luka...’

‘Ik zou graag zeggen dat ik een heer ben, maar dat verdien je niet. Ik hoop dat de bank comfortabel ligt.’ Ik wil weglopen, maar voeg dan toe: ‘O, en denk er niet aan om in je eentje door Parijs te dwalen. We moeten ons imago in stand houden.’

Zodra ze dat hoort, kijkt Brooklyn me kwaad aan. ‘Dat meen je toch niet? Je kunt me hier niet opsluiten! We moeten hierover praten, als twee volwassenen!’

Ik kan haar gezeik niet langer verdragen. ‘Genoeg! Deze verdomde hotelkamer is een gevangenis voor ons allebéí tot deze zogenaamde huwelijksreis voorbij is. Als ik gevangen zit in dit hellegat, dan zit jij dat ook.’

Ik gebaar door de kamer – die eerlijk gezegd best luxueus is voor een gevangenis – storm de slaapkamer in, sla de deur achter me dicht en doe hem op slot. Het liefst zou ik hem honderd keer vergrendelen. Ik ga op het balkon staan en staar een tijdje wezenloos voor me uit. We zouden nu de tijd van ons leven moeten hebben en in plaats daarvan moet ik mijn best doen haar niet op de eerste commerciële vlucht van Charles de Gaulle naar O’Hare International Airport te schoppen.

Uiteindelijk loop ik naar het bureau en open ik mijn laptop, waarna ik mijn mail met een paar boze toetsaanslagen open. Ik wil wanhopig graag iets te doen hebben, dus open ik een aantal documenten waar ik mijn elektronische handtekening onder moet zetten. Daarna breng ik de dag door met het versturen van e-mails, het nakijken van contracten van nieuwe klanten en het plegen van een aantal achterstallige telefoontjes. Het verloopt allemaal in een waas.

Ik kan me nauwelijks concentreren nu ik in zo’n emotionele rollercoaster zit.

Op een gegeven moment hoor ik de douche aangaan in de

andere badkamer en later klopt Brooklyn op de deur om me te vertellen dat ze roomservice heeft besteld voor de lunch. Ik negeer haar.

De geur van regen komt met een windvlaag door de openstaande deuren en plotseling besef ik dat het buiten donker is. De klok op mijn laptop geeft aan dat het vijf voor vier is, hoewel hij is ingesteld op de tijdzone van Chicago – het is hier bijna elf uur – maar ik realiseer me dat het al een tijdje geleden is dat ik Brooklyn aan de andere kant van de deur heb gehoord.

De woede raast weer door me heen. Heeft ze mijn eis om in de kamer te blijven genegeerd?

Ik loop stilletjes naar de deur en open hem. De woonkamer is in duisternis gehuld. Het duurt even voor ik besef dat Brooklyn al haar spullen naar de ene kant van de bank heeft geplaatst en zelf onder een deken aan de andere kant ligt. De TV staat op een Franse nieuwszender en ze ligt diep te slapen.

Ik loop met mijn handen in mijn zakken naar haar toe en kijk nerveus naar haar. Zelfs nu ze slaapt met een frons op haar gezicht is ze de mooiste vrouw die ik ooit heb gezien.

Mijn hart trekt pijnlijk samen, maar ik negeer het. Ze verdient geen vriendelijkheid van mij na wat ze probeerde te doen. Ik weersta de drang om haar haar uit haar gezicht te vegen. Om haar in mijn armen te nemen en haar op het bed te leggen, waar ze comfortabeler ligt.

Dat ga ik allemaal niet doen. Dit is niet wat ik wil, maar toch gaan we het zo spelen.

Hoe heb ik haar zo verkeerd kunnen inschatten?

— LUKA —

HOOFDSTUK 2

WE ZIJN HIER AL TWEE DAGEN EN IK KAN GEEN SECONDE langer in deze gevangenis opgesloten zitten.

Brooklyn heeft elke gelegenheid aangegrepen om te proberen om met me te praten, om me te laten luisteren naar haar smoesjes en leugens, maar ik ben er bedreven in geworden haar buiten te sluiten. We hebben iedere keer roomservice besteld, eten in aparte kamers en we hebben de suite nog niet één keer verlaten. Iedereen denkt dat ze weten wat we doen omdat we ons hier de hele tijd opsluiten. We zijn immers op onze huwelijksreis. We zóúden de hele tijd seks moeten hebben. Maar wat ik daadwerkelijk ervaar is pure hel. Ik voel de constante spanning, ondanks de gesloten deur tussen ons, en ik ben het zat om steeds weer naar dezelfde afspeellijst met luide, boze liedjes te luisteren. Ik ga op het balkon staan en rek me uit terwijl ik naar de Eiffeltoren kijk, die in de verte te zien is. Helder ochtendlicht valt over de boomtoppen en torenspitsen van de kathedralen. Het begint net warm te worden en ik ruik de geur van lentebloemen. Maar zelfs Parijs wordt saai als je uitzicht nooit verandert. Ik wil hier weg.

Mijn benen strekken en mijn gedachten laten afdwalen tijdens een wandeling door de stad klinkt hemels. Ik zou me heel graag op iets anders willen concentreren dan op wat Brooklyn me heeft aangedaan, maar helaas kan ik niet in het openbaar gezien worden

zonder mijn bruid. Dat zou geen goede publiciteit zijn. Dan heb ik denk ik maar één optie als ik een voet buiten deze cel wil zetten.

Ik gooi de slaapkamerdeur open en wil iets tegen Brooklyn zeggen, maar mijn mond valt verbaasd dicht als ik zie dat de zitkamer er anders uitziet.

‘Alles in orde?’ vraagt ze, maar in plaats van te antwoorden, kijk ik om me heen naar wat ze gedaan heeft. Al haar persoonlijke bezittingen zijn georganiseerd en opgeborgen. De ramen staan open en de gordijnen zijn vastgebonden. Ze heeft een grote stoel met een kussen en een deken in de hoek gezet, bij het grootste raam. Een zwarte satijnen teddy hangt uitdagend over de rugleuning van de stoel. Droeg ze die toen ze gisteravond naar bed ging? Glead de zoom langs haar strakke dijen terwijl ze sliep?

Fuck. Ik kan het me niet veroorloven daaraan te denken. Ze kijkt me nieuwsgierig aan en wacht duidelijk nog steeds tot ik iets zeg. Als ik haar goed in me opneem, realiseer ik me dat ze een T-shirt draagt dat haar kont nauwelijks bedekt. Ik kijk weg.

‘We gaan uit,’ blaf ik.

‘Waar-naar toe?’ Brooklyns gezicht licht op. ‘Wat gaan we doen?’

‘Niets bijzonders,’ zeg ik onverschillig. ‘Kleed je aan.’

Ik loop terug naar mijn kamer en wil de deur eigenlijk sluiten, maar besluit toch om hem open te laten. Ik mag Brooklyn dan misschien verachten, maar ze is nog steeds van mij. Ze moet doen wat ik wil en daar moet ze zich van bewust zijn.

Ik duw de deur verder open, sla mijn armen over elkaar en maak het heel duidelijk dat ik haar in de gaten hou. Nadat ze een snelle blik in mijn richting heeft geworpen, loopt Brooklyn uit het zicht de foyer in. Een seconde later hoor ik de badkamerdeur dichtklikken.

Ik klem mijn kaken op elkaar, loop mijn kamer verder in en kies mijn kleren uit. Daarna kleed ik me haastig aan en overweeg ik wat we vandaag gaan doen. Iets. Niets.

Ze verdient het gestraft te worden – ik wil niet dat ze het naar haar zin heeft. Ik wil haar geen ontspannen parade door de lichtstad geven. Niet na wat ze gedaan heeft. Dus ik ga onze activiteiten tot een minimum beperken. Geen chique brasseries, jazzclubs of cafés waar alleen de lokale bevolking komt. Sterker nog, ik neem haar niet mee naar één van de geheime plekjes waar ik haar oorspronkelijk mee wilde imponeren.

Ik kijk in de spiegel en verstel de manchetten van mijn overhemd. Ik weet niet waarom dit zo'n schok was. Wat Brooklyn heeft gedaan, deden andere vrouwen in het verleden ook. Vrouwen gebruiken me al zo lang als ik me kan herinneren en ik heb ze zelf ook gebruikt. En waarom ook niet? Ik heb het uiterlijk en het geld om de meesten te geven wat ze willen. Mooie foto's voor hun social-media-accounts. Vermaak. Toegang tot VIP-restaurants, clubs en feesten waar ze anders niet binnen zouden komen. Geweldig seks. Ik heb seks, zij worden verwend.

Een goede deal.

Ik zou er dus niet zo verbaasd over moeten zijn dat Brooklyn me zo egoïstisch gebruikt heeft. Het is niets meer dan ik zou hebben gedaan als de rollen omgedraaid waren. Maar ik heb nog geen plannen voor de toekomst. Elke keer als ik probeer na te denken over mijn volgende stappen, raakt het verraad me weer. Het is een onbekende situatie voor me; geen enkele vrouw heeft er ooit voor gezorgd dat ik me zo voel.

Ik moet Parijs gewoon door zien te komen. Zodra ik terug ben in Chicago, is het makkelijker om uit te zoeken wat ik kan doen. De enige reden waarom ik het nu zo moeilijk heb, is omdat we op onze verdomde huwelijksreis zijn. Ik blijf er maar aan denken hoe het eigenlijk zou moeten zijn.

Brooklyn loopt de zitkamer stilletjes weer binnen en ik leun achterover tegen het bed om haar sexy lichaam in me op te nemen. Dan draait ze zich met haar rug naar me toe en trekt ze haar T-shirt langzaam over haar hoofd.

Ik adem sissend uit als ik haar gebruinde, slanke rug zie. Ze draagt een kanten string, die tussen de naakte bollen van haar kont verdwijnt.

Ze werpt me een vluchtige blik toe over haar schouder en haar lippen trekken een beetje omhoog als we oogcontact maken. Ze weet dat ik kijk. Het water loopt me in de mond en mijn ballen spannen zich aan. Ze loopt naar haar koffer en buigt zich voorover om wat kleren te pakken, zodat ik haar perfecte kont kan zien. Mijn hart begint sneller te kloppen en ik merk dat mijn broek knelt bij mijn kruis als ze een strakke spijkerbroek aantrekt die goed aansluit om haar lange, gespierde benen. Zonder eerst een bh aan te trekken, glijdt ze in een dunne, lichtroze blouse. De rug is uitgesneden, zodat de sterke lijnen van haar rug zichtbaar zijn.

Ze is me aan het uitdagen. Me aan het verleiden. Ze probeert me te dwingen haar te vergeven. Het gaat niet lukken.

Brooklyn draait zich om en veegt haar haar naar achteren. De blouse zit strak om haar borsten en haar stijve tepels zijn duidelijk zichtbaar.

Woede laait in me op. Of misschien is het wel seksuele frustratie. Nee, allebei – en het kan me niet eens schelen. Ik wil haar en ik haat mezelf erom.

Ze draait haar rug weer naar me toe en maakt een knot van haar haar. De gigantische diamanten ring aan haar vinger schittert in de zonverlichte kamer. Als ik hem zie, gaan er enorm veel verschillende emoties door me heen.

‘Ik ben klaar,’ zegt ze zachtjes. Ze pakt haar tas en houdt hem in haar handen terwijl ze rustig op me wacht.

‘Kom op dan.’ Ik loop langs haar en ze draait zich om, om me in te halen. Ik wacht niet. Ik open de deur naar de gang en loop als eerste naar buiten, zonder hem voor haar open te houden. Het kan me niet schelen als hij terugslaat in haar gezicht, maar dat gebeurt natuurlijk niet. Pas als we in de lobby zijn, vertraag ik mijn pas, zodat ze naast me kan lopen.

Ik steek mijn arm uit en gebaar dat ze hem vast moet pakken, Maar ze aarzelt. ‘We hebben een imago hoog te houden, voor het geval je dat vergeten was,’ sis ik. ‘De mensen hoeven niet te zien wat voor achterbakse leugenaar je bent.’

Ze heft haar kin op en pakt mijn arm vast. We glimlachen allebei gemaakt als er een ander stel langs ons loopt. Zodra ze voorbij zijn gelopen, knijpt Brooklyn zachtjes in mijn arm. ‘Kunnen we alsjeblieft praten, Luka?’

‘Er is niets wat je tegen me kunt zeggen dat ik wil horen. Glimlach nu maar gewoon.’

Er loopt een ander stel voorbij en weer zet ik een gemaakte glimlach op. Uiteindelijk lopen we naar buiten en verwarmt het zonlicht mijn gezicht. Eventjes voel ik me opgelucht, maar dan herinner ik me in wat voor situatie we zitten. Zonder dat we echt een bestemming in gedachten hebben, slaan we linksaf en beginnen we rond te dwalen. Brooklyn grijpt mijn arm steviger vast en buigt haar hoofd achterover terwijl ze alles in zich opneemt; de schuine mansardedaken van de oude gebouwen, de donzige witte wolken, de zoete geuren van de bakkerij die de lucht vullen terwijl we over het trottoir slenteren.

Er staat een vrouw buiten de bakkerij. Ze draagt een gesteven linnen schort en houdt een zilveren dienblad vast met daarop verschillende fruit- en chocoladegebakjes die in proefafmetingen zijn gesneden. Haar glimlach wordt breder als ze ons ziet naderen. Ze houdt ons het dienblad voor en vraagt ons in het frans of we een gebakje willen.

Brooklyn strekt haar hand uit om de traktatie aan te nemen, maar ik zeg ‘*merci, mais non*’ en trek Brooklyn mee.

‘Jij verdient die gebakjes niet,’ fluister ik onvriendelijk als we buiten gehoorafstand zijn.

Haar mond valt open. ‘Maar ik ben uitgehongerd!’

‘Dat is mijn probleem niet.’

Ze kijkt me boos aan, maar ik hou mijn blik recht vooruit

gericht.

‘Gaaf het vanaf nu de hele tijd zo, Luka? Echt waar?’ Ze begint sneller te lopen.

‘Onthoud door wie dit komt. En voor de duidelijkheid, niet door mij.’

Er staat een groep mensen bij een café verderop, dus we glimlachen weer en banen ons beleefd een weg door de menigte. Als we passeren, loopt Brooklyn langzamer om te kunnen beoordelen wat er op de borden van de mensen aan de tafeltjes ligt.

‘We moeten iets eten als we de hele dag in de stad gaan rondlopen,’ zegt ze.

Ik snuif. ‘Ik ga niet zitten om met jou te eten. En trouwens, we hebben vanmorgen koffie gedronken en croissants gegeten. Je redt het wel.’

‘Dat was maar een snack!’ protesteert ze.

‘Je wacht maar met eten tot je terug bent in je eigen kamer in het hotel.’

Brooklyn versnelt haar pas weer en haar kaak verstrakt. ‘Je gedraagt je echt als een klootzak.’

Ik weet niet waarom ze dit iedere keer doet. ‘Dat zou ik niet zijn als mijn vrouw geen leugenaar was.’

Ik heb geen geduld meer en mijn woede dreigt een kookpunt te bereiken. Deze wandeling helpt me niet om stoom af te blazen. Brooklyns aanraking op mijn arm voelt ontzettend dubbel en ik wil gewoon klaar zijn met dit hele gedoe.

‘Ik ga koffie halen,’ zegt ze, terwijl ze zich losmaakt en naar een restaurantje marcheert dat een raam aan de straatkant heeft om eten te bestellen.

Ik volg haar en kijk toe hoe ze worstelt met het menu, dat in het Frans met de hand op een krijtbord geschreven is. Ze kijkt me met samengetrokken wenkbrauwen aan, alsof ik mijn kennis van de taal zou kunnen gebruiken om haar te helpen. Dat doe ik niet. Uiteindelijk loopt ze naar de toonbank en plaatst ze haar bestelling